

רע"פ 548/20 - ליאור לב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 548/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: ליאור לב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בע"פ 39486-10-19 מיום 11.12.2019, שניתן על ידי כב' סגן הנשיאה א' ביתן והשופטים ג' שלו וג' דניאל

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (סגן הנשיאה א' ביתן והשופטים ג' שלו וג' דניאל) בע"פ 39486-10-19 מיום 11.12.2019, שבגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום באילת (השופט ת' אורינב) בת"פ 9832-07-17 מיום 12.9.2019.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

על פי המפורט בכתב האישום, ביום 8.2.2016 סמוך לשעה 13:00, פנה המבקש למתלונן בטיילת באילת

עמוד 1

והעליבו. המתלונן החל לצלם את המבקש באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שהיה ברשותו, ובתגובה הכה אותו המבקש עד אשר המתלונן נזקק לקבלת טיפול רפואי. משנשאל המבקש מדוע הכה את המתלונן, השיב כי "המתלונן מחלק פליירים".

3. בית משפט השלום באילת זיכה מחמת הספק את המבקש מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. נקבע כי הגם שעדות המבקש לא הותירה רושם מהימן על בית המשפט, הרי שלא ניתן להרשיעו על יסוד גרסת המתלונן שהוגדרה מעוררת "ספקות מהותיים".

4. ערעור המבקש על הכרעת הדין, שבמסגרתו ביקש כי יזוכה זיכוי מוחלט מהעבירה שיוחסה לו, קרי זיכוי שלא מחמת הספק, נדחה על ידי בית המשפט המחוזי בבאר שבע. בית המשפט קבע כי בהתאם להלכה הפסוקה, אין למבקש זכות לערער על טיב זיכוי.

5. מכאן הבקשה שלפניי, אשר בגדרה שב המבקש וטוען כי יש להורות על זיכוי המוחלט מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, שכן לטענתו כל הראיות שהוצגו על ידי המשיבה לצורך הרשעתו "נמצאו שקריות".

המבקש מוסיף וטוען כי הכלל שלפיו אין לנאשם זכות לערער על טיב זיכוי, פוגע בזכויותיהם של נאשמים ואף עלול למנוע פסיקת הוצאות לטובתם מאוצר המדינה, לפי סעיף 80 לחוק העונשין.

טענות אלו, כך סבור המבקש, מעוררות סוגיות עקרוניות רחבת היקף, אשר נוסף על שיקולי צדק, מצדיקים היעדרות לבקשתו למתן רשות ערעור.

6. דין הבקשה להידחות.

7. כידוע, בקשת רשות ערעור תתקבל במקרים נדירים בלבד המעוררים סוגיה עקרונית רחבת היקף החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים שבהם נגרם לו עיוות דין קיצוני או אי צדק מהותי.

8. עניינו של המבקש אינו בא בגדר מקרים חריגים אלו, ודי בכך כדי לדחות את הבקשה.

בפסיקתו של בית משפט זה נקבע לא אחת כי בעל דין שזוכה במשפט פלילי אינו רשאי להשיג על טיב זיכוי (רע"פ 5144/14 פוקס נ' מדינת ישראל (28.7.2014); רע"פ 1568/99 גלעד נ' מדינת ישראל (25.5.1999)).

עוד הובהר כי אין בסוגיה של פסיקת הוצאות לנאשם לפי סעיף 80 לחוק העונשין כדי לגרוע מהמסקנה האמורה. זאת, שכן טיב זיכוי של נאשם הוא אך שיקול אחד מבין רבים שיש לבחון במסגרת בקשה זו (רע"פ 6034/07 אוריאל נ' מדינת ישראל (8.11.2007)).

על כך יש להוסיף כי בבקשה לפי סעיף 80 לחוק העונשין בית המשפט נדרש לבחון את נימוקי הזיכוי לגופם. משכך, ניתן להגיע למסקנה כי זיכוי הנאשם קרוב למעשה לזיכוי מוחלט, ולפסוק הוצאות לטובתו אף שבהכרעת הדין צוין כי הלה זוכה מחמת הספק בלבד (ע"פ 6621/01 בדליאן נ' מדינת ישראל (8.8.2002)).

תוצאות אפשריות אחרות של הבדל בטיב הזיכוי אינן משפיעות על עניינו של המבקש. על כן לא מצאתי לנכון להידרש להן בבקשה זו.

נוכח כל זאת, איני סבור כי הבקשה מעוררת סוגיה עקרונית רחבת היקף, או מלמדת על אי צדק כלשהו שנגרם למבקש, באופן המצדיק את מתן רשות הערעור.

9. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ו בטבת התש"ף (23.1.2020).

ש ו פ ט
